

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 8

El president

Gràcies.

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar fent una referència molt explícita a unes paraules que ha fet el diputat senyor Artur Mas, amb relació a la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè d'aquesta manera passarem full i ja mirarem i parlarem del futur.

Nosaltres som, senyor Mas, abans que res, demòcrates, abans que qualsevol altra consideració. Vol dir que acceptem els resultats democràtics de les eleccions i dels referèndums, n'acceptem la legitimitat absolutament. Considerem insuficient l'Estatut aprovat, però un cop l'ha votat el poble de Catalunya, ja és el nostre Estatut i el defensarem fins al final. Vam votar «no» a la Constitució europea, com va passar també a França i com va passar també a Holanda, com en públic van manifestar discrepàncies molts dirigents destacadíssims del seu propi partit. I estic convençut que, si és dolent pactar amb un partit polític que va votar «no» a l'Estatut i va votar «no» a la Constitució, si és tan dolent, suposo que tan dolent deu ser quan el pacte Esquerra el fa amb el Partit Socialista i amb Iniciativa, tal qual el fan vostès, suposo jo! Si no, és que aquí falla algun element d'anàlisi.

Jo reconec que vostè ha estat i és un gran candidat i un gran polític. Ho reconec, no només en nom del meu partit, sinó que estic segur que expresso també l'opinió dels partits de la majoria d'Entesa. Vostès, com a Convergència i Unió, han fet moltes coses positives durant vint-i-tres anys, si no, no haurien governat durant vint-i-tres anys, ho reconeixem. I la nostra obligació és continuar allò que de positiu vostès han fet. Només li demano una cosa, i és: no vulgui competir, senyor Mas, en la campanya

contra Esquerra, amb determinats professionals de certs mitjans de comunicació de Madrid; certes coses deixem-les en mans dels professionals de Madrid.

I una darrera consideració..., una darrera consideració: vostè, més enllà d'un to que no era exactament d'agraïment cap al Partit Popular de Catalunya, sinó, en algun moment, fins i tot amb un cert aire una mica humiliant, va plantejar un plebiscit entre vostè i les formacions polítiques que ara hem acordat un govern per a Catalunya. Doncs bé, s'ha de reconèixer que vostè, aquest plebiscit no el va guanyar. I dit això...

Fa sis anys, en la presentació d'un llibre sobre el catalanisme, amb l'assistència dels cinc dirigents, els cinc líders de les diferents formacions polítiques catalanes del moment, tots –tots– van acabar reivindicant per a ells mateixos el catalanisme, per a ells personalment i també per al seu partit. Si el catalanisme és el patriotisme dels catalans i les catalanes per Catalunya, és normal que la majoria d'aquest Parlament en sigui, tan normal com la dimensió patriòtica espanyola a les Corts generals o francesa a l'Assemblea Nacional de França. Més aviat cridaria l'atenció que no fos així, ni en aquest Parlament, ni en el Parlament espanyol ni en el Parlament francès. Qualsevol pacte, doncs, en general, hauria estat un pacte entre partits catalanistes que estimen el país. El catalanisme, doncs, no és patrimoni de cap partit. No hi ha, ni hi ha estat mai, ni espero que hi sigui mai, un partit únic del catalanisme. Cadascú sent, vol i estima Catalunya de manera diferent, i defensa projectes estratègics diferents per al mateix país. Hi ha un catalanisme més còmode o no tant amb l'autonomia que tenim, un catalanisme federalista i un catalanisme que vol un estat per a Catalunya com a horitzó final. Però cap catalanisme no té l'exclusiva del país, ni el monopoli dels símbols nacionals, ni és dipositari o titular del poder per dret natural. Parlo, doncs, en nom d'un d'aquests catalanismes, el que vol Estat com horitzó final, que ha establert una entesa amb altres dues formacions polítiques per formar govern. Una entesa que disposa d'una majoria parlamentària suficient perquè el govern de Catalunya hi trobi el suport necessari per aplicar les polítiques que consideri oportunes, exactament el que passa en totes les democràcies del món.

Aquest govern al davant de la Generalitat haurà de fer front als grans reptes que tenim com a país els pròxims anys. Aquests desafiaments col·lectius, nacionals, de

país, només es podran superar satisfactòriament si ho fem col·lectivament, tota la nació, tot el país. El govern hi tindrà la responsabilitat primera i principal, però hi ha objectius que ens afecten a tots i tots hem de poder participar-hi. Ens farà falta consens, per sobre dels partits, per a grans temes de país. Haurem de fer grans pactes nacionals, acords nacionals concrets, de conformitat amb la millor i més eficaç tradició del catalanisme: la política unitària més enllà de les diferències legítimes, com la Solidaritat Catalana, La Mancomunitat o l'Assemblea de Catalunya. Volem ser, els partits que conformem la majoria, el govern d'un poble que assumeix serenament la seva condició de nació; amb naturalitat, no com un gest d'hostilitat cap a ningú, sinó com una afirmació tranquil·la d'allò que som i que no volem deixar de ser, sense complexos, ni incomoditats, ni ambigüitats.

Som el que som i parlem com parlem, i no estem disposats a demanar disculpes a ningú per aquesta realitat, com tampoc no ho faria cap altre poble del món. Volem tenir, i tindrem, les millors relacions amb els altres pobles de l'Estat, i de la península i del món, i amb les seves institucions; els respectarem. I demanem que ens respectin també a nosaltres. Aquest serà un govern fet, pactat i decidit a Catalunya i des de Catalunya, no a sis-cents quilòmetres o des de sis-cents quilòmetres de distància. És fonamental que tots els partits polítics catalans vulguin governar Catalunya abans que res. Perquè el dia que un partit no vulgui governar Catalunya, si l'aritmètica li ho permet, serà un partit perdut per a la política nacional. Volem governar per a tothom: per als que ens han votat i per als que no ho han fet, per als d'esquerres, els de centre i els de dretes, per als catalanistes i per als que no en són, per als que se senten nacionalment catalans i per als que comparteixen aquest sentiment amb el de ser també espanyols o altres identitats. Les identitats són personals i lliures, i aspirem que tothom, vingui d'on vingui, parli la llengua que parli, hagi nascut on hagi nascut, acabi identificant-se amb el país on viu i treballa, on potser ja té enterrats els pares, i que serà plenament la nació dels seus fills i dels seus néts. Aquests, tots sense excepció, són els nostres.

El catalanisme d'aquest govern no serà catalanisme de cap de setmana, serà un catalanisme de pluja fina, un catalanisme de la quotidianitat, de construcció diària, un catalanisme d'autoestima i valoració positiva de les coses pròpies, sense negar les

que no ho siguin, i sense complex d'inferioritat. Parlo d'un país que se sent orgullós de la seva societat, de la seva cultura, dels seus productes de la terra, de la mar, de la fàbrica, de l'obrador i de l'ordinador, i que, en conseqüència, en fa un atractiu turístic, comercial i una força econòmica. Hem de dir el que som, perquè en un món on cada vegada tot serà més igual, el que anirà més buscat és el que serà diferent. Hem de situar en el mercat el que som i associar-ho a una idea de qualitat, de feina ben feta, de producte de qualitat fet per gent seriosa i competent; aquest ha de ser també el nostre valor afegit.

Deixin-me, doncs, que els parli d'alguns d'aquests reptes de país. En primer lloc, l'educació. Tenim el fonament immediat del Pacte nacional per a l'educació, que a alguns ens consta que van combatre i que van voler impedir amb pressions fins al darrer moment; però es va aprovar. És el fonament més remot –el més immediat, el Pacte nacional–, el més remot, la tradició pedagògica del país: moderna, avançada, lligada a la nostra realitat, oberta al món. Ara hem de desenvolupar aquest Pacte nacional i mira més lluny, perquè els països on l'economia funciona millor són aquells on la gent està més ben preparada.

Per això, l'educació ha d'estar, i estarà, al centre de tota estratègia de govern. Volem un país que respecti els seus mestres, que els retorni la consideració social i el prestigi públic, cosa que fa condemnable, des de tots els punts de vista, les agressions, les amenaces o les coaccions als professionals de l'ensenyament, tant per part d'alumnes com des seus familiars. Aspirem a reduir el nombre d'alumnes per aula a secundària, a disposar d'unes generacions de joves preparats, que amb el català, com és ara, l'idioma vehicular de docència, siguin competents en català, i en castellà, i en anglès, i hem d'esforçar-nos perquè disposin també d'una competència bàsica en una quarta llengua, en el nostre cas el francès. Hem de disposar d'un model educatiu que sigui útil i atractiu, adequat perquè els joves s'incorporin al mercat laboral en les millors condicions possibles, però també perquè els faci aptes per conviure en una societat democràtica basada en el respecte als altres i a la seva diferència. Hem de familiaritzar els joves estudiants, ja des de primària, amb la ciència i la tecnologia, per promoure vocacions professionals d'alt valor afegit. Aquest és el primer repte.

El segon és la cohesió social. Si alguna cosa fa...

Fitxer 9

...diferent Catalunya d'altres nacions és que aquesta és el país de la llengua i la cultura catalanes, aquesta és la nostra aportació insubstituïble al patrimoni de la humanitat i cada poble fa la seva aportació. Però no volem que Catalunya sigui només això, volem que Catalunya sigui i continuï sent una terra d'oportunitats, un país d'acollida, una nació on els ciutadans i les ciutadanes tenen una veritable igualtat d'oportunitats, o les polítiques socials són avançades, els drets bàsics són universals, els serveis públics, la sanitat, l'educació, el benestar, la democràcia són de qualitat i són per a tothom.

De la mateixa manera que en els països escandinaus el benestar dels seus membres forma part de la seva identitat nacional al costat de la seva llengua i cultura que només tenen ells, nosaltres volem que també el benestar formi part de la nostra identitat nacional. Catalunya, doncs, també com a país de qualitat de vida, de vida material, cultural i democràtica. Un país així, una nació així té una enorme capacitat d'atracció civil i reclama cohesió social perquè els seus membres se'n sentin orgullosos de ser-ne, perquè han trobat aquí la dignitat negada en altres llocs, com l'hi va trobar en el seu moment el meu pare i els pares, mares i familiars de molts dels que ocupen aquests escons i de molts del que ara ens estan escoltant des de casa seva.

No defensem, doncs, només, que també, un catalanisme cultural, defensem també un catalanisme social, un veritable patriotisme social. L'expressió, el concepte ni és meu, ni és d'Esquerra, ni és d'aquest Govern d'Entesa, l'expressió, el concepte és d'en Josep Narcís Roca i Farreras, un dels precursors més destacats dels sobiranisme català d'Esquerres, ni més ni menys que a finals del segle XIX, fa molt més, doncs, de cent anys. No inventem res, sabem quina és la tradició i la cultura política de l'esquerra catalana i la continuem. I sabem que la salut és l'element essencial del benestar personal, i allò que avui preocupa més la gent són les llistes d'espera. Sabem, també, com s'ha millorat al llarg d'aquests darrers temps, però també sabem

que encara queda camí per recórrer, per escurçar la distància en temps que hi ha per al mateix cas, de vegades, entre una comarca i una altra per a la mateixa atenció. L'objectiu ha de ser que en quatre anys ens posem al nivell dels països més avançat d'Europa i puguem reduir les llistes d'espera, però, sobretot, hem d'adquirir, com ha estat fet, el compromís públic que en cas de sospita de càncer les proves de diagnosi i, si cal, l'inici del tractament o de la intervenció es facin totes dues amb menys d'un mes. Dotar de noves funcions els centres d'atenció primària, potenciar el paper dels molts i bons professionals de la infermeria que tenim són també mesures que han de contribuir a una millor prestació sanitària per a tothom i així revaloritzarem i aprofitarem millor el paper de metges i el paper de personal d'infermeria.

Tenim avui a Catalunya més de tres-centes mil persones amb problemes reals de dependència, persones amb escassa mobilitat, persones amb discapacitats molt diverses, persones que depenen d'altres, que no es poden valer per elles mateixes. Doncs, bé, farem un pla de xoc per a l'atenció domiciliària d'aquestes persones, per augment les cobertures i les hores d'atenció, per assegurar uns serveis bàsics arreu del territori, sabent que són diferents les situacions en el medi urbà i en el medi rural. Hi ha moltes persones que viuen soles, que són dones grans, en pisos vells, sovint sense calefacció i sense ascensor, gent gran que passa dies sense sortir al carrer, gent gran que sap que ha de baixar les escales amb les bosses buides i que després les haurà de pujar amb les bosses plenes.

Hi ha coses que no pot fer certa gent sola, fer gestions legals, rentar la roba, comprar menjar i productes d'higiene, fer dissabte a casa, aquesta gent hem d'ajudar-la perquè algú ho faci per ella, i ho farem, i ho farem pensant també en els familiars de persones dependents, familiars que, al seu torn, també són en certa manera dependents, perquè depenen de l'atenció permanent d'una altra persona. Per això, millorar l'atenció a domicili ha de permetre també un respir persona a aquests familiars.

Tenim avui que set de cada deu joves catalans fins als vint-i-nou anys, set de cada deu, està vivint encara a casa del pare i de la mare, hi ha, doncs, un problema evident d'habitatge no només per a la gent jove, per sí, de manera molt particular, al qual

aquest govern farà front amb mesures concretes que ja han estat anunciades. Sis de cada deu joves que treballen tenen contracte temporal, el 20 per cent dels universitaris de tot l'Estat són catalans però només arriben aquí el 9 per cent de les beques, són, lògicament alguns dels temes urgents als quals, amb voluntat i decisió aquest Govern farà front.

Però segurament sí que hi ha un element que en l'àmbit de la cohesió social és més urgent que cap altre, em refereixo al fenomen de la immigració. Tenim que Catalunya és, entesa així per a tothom, una terra d'oportunitats probablement des del mateix segle XIII, a Catalunya s'hi viu bé, tan bé que ningú dels que hi vivim ens en volem anar i, al contrari, ve gent de fora a viure-hi. La immigració és un fenomen social, una realitat a la Catalunya d'avui, amb municipis on la població vinguda de fora s'acosta ja al 50 per cent. Ja som més de set milions, es parlen aquí més de dues-centes llengües, tenim desenes de milers de ciutadans romanesos, ciutadans que, al costat de centenars de milers de marroquins i equatorians viuen entre nosaltres i són els nous catalans i catalanes d'avui. Ni podem tancar portes, ni les podem obrir de bat a bat, cap país no ho pot fer sense posar en perill la seva cohesió interna i el seu nivell de benestar. Hem de poder decidir sensatament, d'acord amb l'Estat, quanta gent cada any pot tenir garantida la seva vida amb dignitat i amb condicions, sense que aquells sectors socials interns que ara reben cobertura pública se'n sentin amenaçats.

Més immigració vol dir més recursos per a la immigració, i no pas treure'ls dels uns per donar-los a uns altres. Hem de fer possible el reconeixement de drets socials sabent que ha d'anar acompanyat de la responsabilitat dels deures civils, perquè l'objectiu de la gent de fora ha de ser finalment convertir-se en gent de dintre.

Les aules d'acollida dutes a terme, realitzades pel Govern sortint, han estat un exemple magnífic de voluntat de la societat catalana d'incorporar els nous vinguts i fer-los compartir la nostra llengua, els nostres valors i el nostre benestar. Aquest i altres àmbits només podran ser resolts satisfactòriament amb un gran acord nacional sobre immigració, que no haurà de fer només el Govern, també el conjunt de partits de l'oposició i més particularment el conjunt de la societat catalana.

Hi ha un tercer repte que és el repte de la modernització, necessitem tenir, més enllà de les pròximes eleccions, una mirada llarga sobre el país, decidir quin futur volem per a Catalunya, no podem competir amb mà d'obra barata amb els països de l'Est d'Europa, ni podem competir ni volem competir amb un turisme de masses de poc nivell adquisitiu, com alguns països del nord d'Àfrica, al contrari, hem de ser un país amb valor afegit, amb gent preparada, amb l'economia del coneixement i la identitat, amb infraestructures adequades i tecnologia avançada.

Hem de pensar en la Catalunya del 2025, quants serem? On viurem? De què viurem? Quines infraestructures necessitarem per comunicar-nos? És en funció d'això que hem de preparar el futur i anticipar-nos a les necessitats que vindran.

Hem de mirar el país com un tot, sobretot, en el terreny de les infraestructures, hem de tenir-les ben connectades entre elles, aquella terra estructurada que reclamava Prat de la Riba els anys deu, l'hem de tornar a reivindicar avui amb sentit comú. I hem de saber distingir entre les grans infraestructures d'alta capacitat, per passar-hi ràpid i de llarg, que en necessitem i bones, de les infraestructures de la quotidianitat per garantir la mobilitat dels residents en un territori.

Hem de saber gestionar i poder gestionar els nostres aeroports i tenir-hi l'última paraula des d'aquí, assegurant les connexions intercontinentals. Hem de potenciar els ports de Barcelona i Tarragona per a mercaderies i passatgers, hem d'adoptar seriosament el ferrocarril com a solució real a la mobilitat quotidiana de molta gent i per això cal parlar del quart cinturó ferroviari.

Hem de pensar també en vertebrar el país interiorment, hem de tenir una visió nacional del territori, que pensi no només en la Catalunya litoral on viu el 80 per cent de la població, sinó la Catalunya interior, la Catalunya rural, la Catalunya de muntanya que també és Catalunya.

Avui tenim un país amb una xarxa enorme d'empreses petites i mitjanes i d'una dimensió diferent. Necessitem, perquè el país continuï en la millor direcció, una formació professional, com ja s'havia començat a fer, amb més prestigi, amb més reconeixement social; necessitem una tecnologia que, avui, avançant com avança molt ràpidament pugui ser posada a disposició de la formació continuada per anar

actualitzant coneixements. Hem d'acostar assignatures, pràctiques, aprenentatges i titulacions a les exigències del món laboral i empresarial, ens calen, com ja tenim, i encara millor universitats ben estructurades i finançades on vulguin venir a treballar i a estudiar bons investigadors; hem de connectar la recerca pública i la privada, hem de dur joves a fer bones carreres en àrees científiques i tècniques. No hi ha una economia d'èxit sense una indústria forta, amb professionals altament qualificats en l'àmbit de la gestió i la tècnica, i Catalunya és un país industrial amb tradició, cultura i voluntat industrial i ho continuarà sent.

Volem que el Govern de Catalunya, i ho farem, simplifiqui, agiliti i faci més fàcil tot l'entramat burocràtic amb l'objectiu de fer molt més senzilles les coses a les iniciatives empresarials a través de les oficines de gestió empresarial. I, també, alguna cosa seriosa i determinant i probablement definitiva haurem de fer davant del que, va ser en el seu moment la Llei de la intervenció integral de l'administració ambiental.

Hi ha segurament una proliferació excessiva de normes que condicionen i limiten la capacitat operativa de les empreses, hi ha normatives molt restrictives que creen distorsió entre municipis i territoris pels nivells diferencials de reglamentació i de burocràcia. Doncs, bé, això ho hem de resoldre, això ho hem d'arreglar saben que aquest país s'ha fet gran gràcies al valor de l'esforç, el treball, el risc, la iniciativa, la tenacitat, el rigor i la disciplina.

Volem com a corepte fer de la cultura una de les prioritats del Govern, la cultura catalana ha de saber reorientar el seu rumb en unes direccions molt concretes, ha de guanyar accessibilitat, ha d'assumir positivament major diversitat i complexitat internes, ha d'eixamplar la participació de la ciutadania en les associacions i les activitats artístiques i culturals; ha d'aportar més decididament per la creativitat, ha d'enfortir la seves bases empresarials i industrials, ha de fer-se més present als mitjans de comunicació i en els propis mercats de proximitat, ha de potenciar la seva projecció exterior i situar-se ben col·locada en els mercats internacionals. El patrimoni cultural existent s'ha de fer més accessible millorant instal·lacions i apropant-lo al món educatiu, però també al turisme establint un pla sistemàtic de digitalització, de continguts dels principals fons patrimonials, textuais, audiovisuals, [icònis #] ,

monumentals per tal de fer-los immediatament disponibles en línia. La digitalització, doncs, de la cultura ha de ser un objectiu prioritari.

També, potenciar la participació popular en la cultura ha de ser un objectiu fonamental de l'acció pública en aquest àmbit, la cultura popular catalana, que considerem avui tradicional, és el legat de la participació popular en la cultura en el passat que ara renovem; doncs, bé, allò que pugui ser la cultura popular tradicional catalana del segle XXII, en bona part, encara està per fer, i l'hem de fer, el seu fonament serà la cultura popular participativa d'avui i dels pròxims anys, i serà més popular, més potent, més genuïna, més representativa, més nacional com més gent i més intensament hi participi, com més complexa i diversa esdevingui aquesta cultura popular, amb més fermesa anirà cap al futur. En les arts i la cultura de creació, inclosa la tècnico-científica

Fitxer 10

el pensament. Hem d'apostar decididament per facilitar les condicions en les quals la llibertat, la voluntat innovadora i la creativitat permetin l'aflorament de l'excel·lència. Les polítiques culturals difícilment poden assegurar el talent, la inspiració o la genialitat, però sí que poden treballar per dotar els professionals de les arts i la cultura d'unes condicions que n'afavoreixin la manifestació. Per això és important l'aprovació de la llei i la creació del Consell de la Cultura i de les Arts, i l'activació d'altres lleis com l'estatut de l'artista o la del mecenatge cultural. Una producció especialitzada de qualitat i la intensificació de la participació ciutadana a la cultura són una base per abordar polítiques d'enfortiment i d'expansió de les empreses i les indústries del sector cultural i artístic.

Els mitjans de comunicació constitueixen també avui una plataforma bàsica de les indústries culturals, han esdevingut l'espai de referència principal en els processos de conformació de l'opinió pública. Això exigeix que l'actuació del Govern respecte als mitjans sigui transparent i escrupolosa en la preservació de les condicions d'independència de les empreses i els professionals que hi treballen, així com en la garantia de la lliure competència i del pluralisme, que és indispensable per a una

democràcia de qualitat. Haurem d'assegurar l'assoliment de l'objectiu de desgovernamentalitzar els mitjans públics audiovisuals, de tots; el compliment de la seva missió de servei públic, concretada en els objectius fixats en els contractes programa; s'ha de basar en la neutralitat i la independència professional, la responsabilitat, l'afany de qualitat i el servei als interessos col·lectius. Han de tenir la millor dotació possible, material i humana, hi han de contribuir també, com totes les televisions públiques del món, a crear un espai propi de referències socioculturals amb la llengua pròpia del país. Per això, cal procedir amb urgència a l'aprovació de la Llei de reforma de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i aplicar-la i fer-se efectives les previsions de modernització del conjunt del sistema, enfortir el paper del Consell de l'Audiovisual. Caldrà també coordinar esforços per fer viable i harmònica la migració definitiva de les emissions televisives a la tecnologia digital; enfortir i impulsar l'Agència Catalana de Notícies i el Baròmetre, i també vetllar perquè la reestructuració de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya respecti els drets de les persones, no perjudiqui la capacitat de producció del centre de Sant Cugat i la indústria que s'hi vincula, i no comporti una dràstica reducció de l'oferta radiotelevisiva en català i a Catalunya.

I cinquè i darrer repte: el civisme i la societat responsable. Des de la majoria que conformarà el futur Govern de Catalunya, manifestem el màxim respecte per totes les opcions religioses, sense excepció. Amb totes elles, el Govern sortint ha signat convenis de col·laboració i continuarà la seva política d'acord i de consens. Reconeixem la seva funció positiva de cohesió social, de consciència de grup i d'impulsor de valors solidaris. I justament perquè ho reconeixem, defensem la laïcitat com el terreny de joc comú, com la llei democràtica, que és l'única compartida per tothom.

Des de la perspectiva de les polítiques de dones, aquest Govern haurà d'aprovar, en primer lloc, l'avantprojecte de llei de drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, acompanyada de la memòria econòmica corresponent, i fer també, de manera consensuada, un marc legal que garanteixi el compliment del principi d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

I acabo. És evident que tots plegats ens hem referit en més d'una ocasió al molt que ens preocupava l'abstenció. Doncs bé, l'abstenció sempre és, aquí i a tot arreu, el símptoma d'una incomoditat o d'un descontentament, però el més greu que l'abstenció a les urnes és l'abstenció quotidiana dels ciutadans amb la seva societat i amb el seu país, amb les seves entitats, amb les seves associacions. I això afecta tots els nivells. Abans parlava de mesures a favor de l'empresa, doncs bé, sabem que l'empresa no té pàtria, però els empresaris sí que en tenen. Demano als empresaris i empresàries que s'impliquin més en el país i en la seva gestió. Nosaltres farem que els espais d'autonomia política, els espais de sobirania legal que ens atorga el marc vigent es converteixin en espais d'eficàcia, d'eficiència, de benestar, d'excel·lència, que la gent associï Generalitat a bona gestió, ràpida, tracta humana i benestar. Hem de posar, més que mai i amb claredat, el nostre país en el món; posar el país en el món vol dir donar un relleu particular a l'acció exterior, sabent que tenim des de Catalunya preocupacions globals: el conflicte entre orient i occident, el canvi climàtic, la crisi del petroli, el subdesenvolupament. Som catalans preocupats pel món. Per això, aprofitarem el marc legal que ens permet de disposar de delegacions de la Generalitat a l'exterior; seguirem a primera línia el procés d'integració a la Unió Europea; revaloritzarem el paper de les comunitats catalanes a l'exterior; treballarem des del Copca i altres organismes per continuar la línia de plataformes d'aterratge, com ja s'ha fet en països prioritaris com el Marroc o Romania; també en l'àmbit de la col·laboració, de la cooperació internacional amb criteris propis, nacionals, com ja s'ha fet en particular amb el Marroc i l'Amèrica Llatina. Catalunya ha de poder marcar les seves pròpies prioritats en l'acció exterior i actuar coordinament en conseqüència.

Ha parlat abans el candidat a president de mà estesa a l'oposició, a tota l'oposició, a la que ja n'era en l'anterior legislatura i a la que s'estrena en aquesta legislatura, a la qual vull donar particularment la benvinguda en aquesta cambra. Un govern responsable exigeix una oposició constructiva, com una oposició constructiva exigeix també un govern responsable. Uns i altres hem de saber estar al nostre lloc i estar-hi bé.

Vull fer una darrera consideració sobre el nou projecte nacional, el nou catalanisme al qual amb tanta il·lusió alguns estem abocats. Els parlo d'un catalanisme integrador,

inclusiu, modern; un catalanisme que, procedent d'un país sense místics, ni grans capitans, només es pot basar en la gent; un catalanisme que sigui alhora ascensor social, que asseguri allò que per a molts ha estat el somni català. Parlo no només d'una Catalunya com a punt de sortida, que ho és per a alguns, per a mi ho és, sinó sobretot d'una Catalunya com a estació d'arribada, una Catalunya com a estació final, com a estació de destí.

Volem, des de l'espai d'Esquerra que ocupem, des dels nostres valors republicans, i els parlo ara en nom del meu partit, reformular el discurs i les polítiques del catalanisme. Sóc conscient que es tracta d'una aposta amb risc i amb complexitat, però és urgent, i allò que té risc és estimulants. No reneguem, ni prescindim, ni esborrem la tradició del catalanisme ni la història del nostre país, però la seva posada al dia és imprescindible per fer viable la seva continuïtat en el nou entorn global. Volem desplaçar el centre de gravetat del catalanisme des del passat cap al futur. El futur és allò que tots tenim en comú, depèn de nosaltres i de la voluntat de cadascú. Volem desplaçar el centre de gravetat del catalanisme des de la conservació fins a la innovació, des de la resistència defensiva, que potser en ocasions també caldrà, fins a la construcció i la imaginació recreadora. Volem uns discursos i unes polítiques del catalanisme que el facin més obert, més inclusiu, més atractiu i adequat a les condicions de la reproducció cultural i de la generació de les identitats pròpies del segle XXI, més d'acord amb la conveniència de repensar la nació i l'Estat, que tard o d'hora tots els països hauran d'afrontar. Les noves migracions, les que ja hi eren, la diversitat són per al catalanisme una gran oportunitat nacional, amb desafiaments, amb riscos, amb perills, potser amb amenaces, però al cap i a la fi són una oportunitat extraordinària per repensar-nos i projectar-nos cap al futur.

Aquests són arguments que han tingut un pes determinant en l'opció de Govern que ha fet Esquerra Republicana en aquestes eleccions. És la clau que permet entendre consideracions de fons, de mirada llarga. Havíem de comprometre'ns d'acord amb la nostra ideologia i els nostres objectius polítics, perquè si els governs no es fan per ideologia política, per què es fan, doncs?

Estem convençuts d'haver adoptat la decisió millor per al futur de Catalunya i de tots i totes les catalanes i catalans. Estem il·lusionats i decidits a posar tot el nostre esforç perquè els objectius obtinguts ens donin la raó, des del convenciment que només el poble de Catalunya pot posar límits al seu benestar i a la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula... *(Pausa)*, té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies. Senyor Carod, podria començar, senyor diputat, dient que des de compartir que, evidentment, hi ha diverses maneres d'entendre el catalanisme, totes legítimes, com vostè dit, no totes coincidents, però totes legítimes. Realment, jo també aposto per un catalanisme, com vostè sap, obert, per un catalanisme popular, per un catalanisme inclusiu, un catalanisme de futur, un catalanisme que sàpiga combinar els elements identitaris i els elements socials a la vegada, el catalanisme de les persones, un catalanisme que sigui capaç d'obrir portes, no de tancar-les, un catalanisme també, com vostè ha dit, de la innovació, un catalanisme de futur. Segurament, entre d'altres coses, a més a més de les propostes concretes, per aquesta àmplia coincidència en el terreny del futur del catalanisme és que, entre d'altres coses, ha possibilitat aquest acord que, entre altres coses, comportarà afrontar els reptes individuals i col·lectius del nostre país al llarg dels propers anys.

Vostè ha parlat de reptes i ha parlat i ha fet un especial incís en quatre o cinc aspectes. Un té a veure amb la visió del conjunt del territori de Catalunya, de la Catalunya plural, la Catalunya plural socialment però també territorialment. Vostè sap que ahir jo deia en el discurs que veig Catalunya com una suma integrada de territoris, de territoris singulars, amb vocacions econòmiques i vocacions socials ben definides, però conscients del seu protagonisme específic en un país que cada vegada funciona més en xarxa. És des d'aquesta òptica que, al meu parer, Catalunya mostra la seva major potència, assumint-se diversa, i a partir d'aquest reconeixement,

sent una sola i més forta, generant[[#]] igualtat del respecte a la diferència de cada indret, construint complicitats i compartint a la vegada també projectes des de l'especificitat de cadascuna de les maneres de viure: de les Terres de l'Ebre a l'Alt Pirineu, de les comarques gironines a les Terres de Lleida, del Camp de Tarragona a la Catalunya central i fins a la regió metropolitana de Barcelona i, evidentment, l'Aran. I amb tot, ningú dubta, ningú no pot dubtar que la realitat nacional de Catalunya s'enforteix si cadascuna de les parts és al seu temps més forta i està millor gestionada.

Aquesta complexitat ens porta avui a ser plenament conscients que la proximitat en la presa de decisions que afecten els territoris del país, la subsidiarietat és la millor manera d'incorporar la realitat catalana a una nova manera de governar-se. Una manera de governar-se desacomplexada, que no té por de compartir poder amb els territoris, amb els municipis, amb les comarques, amb les futures vegueries, en definitiva, amb la gent de Catalunya.

I d'una altra banda, en la gestió del territori de Catalunya, hi ha en marxa una seriosa política de planificació i d'ordenació, unes tasques que havien estat, algunes d'elles, durant molts anys menystingudes, oblidades, però que tot i així eren i són

Fitxer 11

Imprescindibles per poder plantejar-se què volem per a Catalunya, quin país volem, amb quins usos dels sòls, amb quins equipaments i amb quines infraestructures. Ja ho puc dir ara, en aquest debat..., aquest debat està sent i serà sovint intens i fins i tot apassionat, de tota manera penso i segur que ho compartirà, que és abordar aquestes qüestions..., és absolutament ineludible. A més, aquest exercici de planificació i de reordenació del territori s'ha iniciat i continuarà posant atenció, tant a escala regional, amb els plans territorials com a escala més local, amb els plans directors urbanístics, i, a més, amb nombrosos plans sectorials i amb la determinació d'àrees de protecció especial.

En definitiva podem veure com s'ha iniciat un camí sense retorn de compartir govern amb els territoris de Catalunya. Des de l'afirmació oberta del que són i del que volen

ser. Així és com aconseguirem que el conjunt de Catalunya arribi a ser també allò que tots desitgem.

Vostè també ha plantejat i ha parlat dels reptes que fan referència a la cultura i la comunicació; i és obvi que el govern de Catalunya ha d'impulsar com un objectiu central l'accés a la cultura i els drets culturals per a tothom. I en tot el territori, potenciant la cooperació amb els municipis. Ja sap vostè que la cultura, per a mi, que la cultura i la llengua pròpia són juntament amb la nostra història, les nostres lleis i les institucions d'autogovern el que configuren la meua idea de nació. I els nostres objectius seran, com ja vaig apuntar ahir en el discurs d'investidura el preservar i promoure el patrimoni i la memòria. L'apostar per la creació cultural a través de la innovació artística; el consolidar el sistema productiu i les indústries culturals; el reequilibrar les infraestructures culturals del territori; l'impulsar l'associacionisme cultural i la participació; el projectar la cultura catalana a nivell internacional; el desenvolupar polítiques de turisme cultural; el garantir el vincle entre l'educació i la cultura, que és absolutament també fonamental.

Ahir vaig tenir oportunitat de desplegar algunes de les actuacions a les que vostè també s'ha referit. Però voldria posar l'accent en tres eixos estratègics: la creació cultural, tal i com vostè ha fet referència, estic segur que aprovarem i presentarem al Parlament de Catalunya la Llei del Consell de la Cultura de les Arts; la Llei del cinema, també, per potenciar la cinematografia catalana i l'audiovisual; l'estatut de l'artista, per garantir la protecció dels professionals d'acord amb el marc competencial i també la llei del mecenatge.

I amb allò que fa referència a la comunicació cultural, l'impuls de l'Agència Catalana de Notícies o del canal Art de Catalunya, i prioritçant que els mitjans públics puguin garantir en les seves granelles una programació cultural estable, en horaris adients per a la difusió de la creació cultural feta a Catalunya.

També vaig parlar d'un tercer eix estratègic, que és l'economia de la cultura. Precisament aquesta setmana hem conegut un informe de la Comissió Europea que diu que la cultura és el segon sector en el conjunt d'Espanya amb més pes a l'economia d'Europa a vint-i-cinc; només per darrera del sector immobiliari,

representant, respectivament, el 0,18 per cent i el 0,23 per cent del PIB de la Unió Europea en aquestes àrees, no? I el 3,1 per cent dels treballadors segons aquest estudi està ocupat en el sector cultural, que inclou les arts visuals, escèniques, el patrimoni, la indústria audiovisual i la creativa. I l'economia de la cultura és un factor estratègic, no només per a la pròpia cultura, sinó també per a l'economia en el seu conjunt. Per això elaborarem concertadament amb els representants dels diversos sectors, plans estratègics operatius per a cada sector: per al món editorial, les arts escèniques, les arts visuals, el cinema i audiovisual, la música, el circ, les arts al carrer..., que permetin orientar globalment l'acció de tots els agents.

Vostè ha prestat també en la seva intervenció una especial atenció als temes relacionats amb la dependència, amb les polítiques del benestar. Jo ahir deia que el govern que vull presidir vol uns serveis a les famílies universals, adaptats a les noves necessitats. I una d'aquestes noves necessitats és, sense cap mena de dubte, l'atenció a les persones amb situació de dependència.

La dependència és un fenomen polièdric, amb múltiples implicacions i que pot afectar a totes les famílies en un moment o en un altre del cicle vital, independentment, també, de la seva situació socioeconòmica, i ho és una necessitat, sobretot, en el marc d'una societat envellida, que requereix, per tant, una major intensitat de serveis socials i de serveis sanitaris.

Però parlar de dependència no és només parlar de gent gran, també és parlar de persones amb alt nivell de discapacitat intel·lectual, psíquica o física; persones amb malalties mentals de llarga evolució; persones amb malalties cròniques invalidants o amb lesions cerebrals o medul·lars. I per donar resposta al repte de la dependència i aprofitant el nou marc legislatiu que ofereix en aquest àmbit el nou Estatut, la llei de la dependència, aprovada a nivell estatal i la futura llei de serveis socials, el govern haurà d'aprovar el nou marc normatiu, consolidar les fites assolides i treballar per tal que el dret universal i garantit d'atenció a la dependència esdevingui una realitat. Una realitat ampliant els serveis oferts, creant-ne de nous i dotant l'atenció a la dependència dels recursos necessaris.

Som, doncs, en un moment decisiu pel que fa a l'atenció a la dependència. A diferència d'altres països europeus, a més, Catalunya encara es troba en una etapa on l'estat del benestar pot desenvolupar-se significativament. Precisament ara tenim l'oportunitat d'avançar, aprofundir i consolidar el quart pilar de l'estat del benestar, de fer un pas endavant cap a una nació socialment avançada. Per això, tal i com recull el document programàtic, el meu govern estendrà el programa per a promoció a les persones de l'autonomia personal i l'atenció a les persones amb dependència. Aplicarà la Llei estatal de promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència amb els corresponents increments i territorialització dels equips de valoració, i amb el desenvolupament de les mesures necessàries, i elaborarem un pla de xoc d'atenció domiciliària, precisament per incrementar, com vostè reclamava, les cobertures i les hores d'atenció per garantir uns serveis i recursos bàsics i equilibrar el territori, impulsant plans locals, també, d'atenció per a la gent gran en municipis de més de cinquanta mil habitants i a les comarques amb taxes d'envelliment superiors al 20 per cent de la població. I estendre, també, la figura de l'assistent personal per a les persones amb necessitat de suport a l'autonomia personal que ho requereixin, i que vulguin optar per aquesta alternativa i adequar les prestacions i els serveis per a les persones amb discapacitat i amb malaltia mental a les seves necessitats.

També ha fet vostè referència, d'una manera molt significada, als temes relacionats amb el que podríem anomenar la simplificació, la millora de l'eficiència amb relació a l'administració i les empreses. Els canvis socials, econòmics, culturals i tecnològics que albira el nou segle, requereixen també una administració pública amb capacitat per atendre els problemes reals de tots els sectors socials. I per a això cal construir una xarxa de serveis públics centrats en el treball a favor de la societat, també, en aquest cas, dels sectors empresarials.

Per això, pel que fa a la relació de les empreses amb l'Administració, comparteixo amb vostè la seva preocupació. Hem d'admetre que encara no és suficient, en termes generals, l'eficiència, l'agilitat i la proximitat del servei que oferim als empresaris. Sobretot pel que fa als tràmits administratius, que molts procediments exigeixen, però també, en l'accés a l'oferta de subvencions a l'activitat empresarial que posem a

l'abast. És una preocupació també que tenen altres administracions, des de l'administració de la Unió Europea... Recordo perfectament el vicepresident de la Comissió i Comissari d'Indústria i Empresa, que en cada ordre del dia del Consell de Ministres de competitivitat posava un punt de l'ordre del dia que era «Simplificació i millora de la legislació», perquè, francament, cal simplificar i millorar substancialment la legislació pel que fa referència de manera molt singular als obstacles i a la burocràcia que han d'afrontar les empreses.

El govern actual ha fet esforços en aquest sentit, amb les oficines de gestió empresarial. Caldrà, amb total seguretat, aprofundir en aquesta tasca, ampliant la xarxa d'oficines, oferint serveis personalitzats a cada empresari, serveis continuats i no serveis puntuals en alguns casos; reduint els tràmits i els circuits per iniciar o ampliar l'activitat empresarial. Disposarem de sòl industrial per facilitar la implantació d'empreses arreu de Catalunya, amb col·laboració dels ajuntaments, també. I tot i així, on estem més lluny encara, és en l'ús de les tecnologies. La societat de la informació avança inexorablement, i mentre les empreses són capdavanteres en aquest procés, certament l'Administració té encara el repte d'adequar els seus processos a les noves tecnologies. Treballarem perquè la relació directa amb l'empresari sigui més àgil, unificada i adaptada a la realitat quotidiana del món i en especial en el sector empresarial. Queda molt per fer en aquest camp encara. Així, consta en el programa, i així vaig parlar ahir breument i segur que ens posarem a treballar de seguida.

Comparteixo també amb vostè, òbviament, els reptes que tenim per millorar la competitivitat de la nostra economia, per desenvolupar les infraestructures que el país necessita, les infraestructures viàries, ferroviàries, portuàries i aeroportuàries; per fer un gran esforç en els temes relatius a la formació i a l'educació. La millor inversió que podem fer és la inversió en formació, en educació. Invertint, també, en recerca, en desenvolupament i en innovació, i fent, també, obrint un quart aspecte, també fonamental per millorar la competitivitat de les nostres empreses, que és el repte de la internacionalització, de la presència de les empreses catalanes en altres mercats, venent i produint. Aquest és un repte que també treballarem conjuntament.

I, evidentment, també, per acabar, això ho podrem fer amb aquests serveis públics cada vegada de més qualitat, que ens demanen els nostres ciutadans, que demanen les nostres empreses i que demanen els ciutadans; uns serveis públics més moderns, uns serveis públics més àgils, uns serveis públics més eficients, més eficaços; uns serveis públics que estiguin a l'alçada del món en el que ens ha tocat viure, de la societat en la qual vivim i a l'alçada de l'any 2006.